

se posreči, da še o pravem času ustavi Korneliji napredovanje alkoholne bolezni ter jo tako ozdravi dušno in telesno. In glejte h koncu srečen par: Riharda in Kornelijo, vse tri oprane v „blatu življenja“, vse tri vzvišene nad verske, narodne in socialne predsodke — vse tri, pravim, ker vsak izmed obeh je „človek in pol“!

Pisatelj je izkušal svojo enostransko tezo dokazati z dovtipnostjo, katera je semtertje prav sarkastična, včasih pa tudi nekoliko prisiljena.

Gosp. I. Vavpotič nam je „človeka in pol“ tudi naslikal. Lepo je počesan in salonsko oblečen, v roki ima pa bič, s katerim vtepa silno neumnim človeškim prikaznim svojo modrost v glavo. Podoben je ravnatelju kakega „cir-kusa“. „Človek in pol“ ne hodi po zemlji, ampak po človeških glavah. Saj ta filozofija uči, da je velika masa človeštva grozno neumna in ustvarjena le za to, da jej nekateri „nad-ljudje“ hodijo po glavi.

Za nas navadne ljudi je edina sreča ta, da nam ni treba verovati v to filozofijo. Sicer bi morali hrbet nastavljati udarcem vsakoga, ki si domišljuje, da je „človek in pol“.

Dr. E. Lampe.

Ivan Skuhala, kn. šk. duhovni svetovalec, župnik in dekan ljutomerski. Življenjepisne črtice. Prijatelju v spomin načrtal prijatelj. V Mariboru 1903. Založil Jernej Voh. Tisk tiskarne sv. Cirila v Mariboru. — Prav pristržno in prijateljsko je pisan ta življenjepis. Pokojni dekan Skuhala je bil prej profesor morale v semenišču in tudi ravnatelj deškega semenišča v Mariboru. Kot pisatelj nam je dobro znan. Tu posnemamo iz knjižice g. J. Voha popis njegovega književnega delovanja.

Začel je pisati že na gimnaziji in v bogoslovju; pa dolgo ni prišlo njegovo delovanje na svetlo. Knjigo, katero je družba sv. Mohorja izdala šele l. 1889. pod naslovom: „Življenje našega Gospoda Jezusa Kristusa“, je bil spisal že l. 1871. kot kapelan v Žalcu. V Konjicah je izdal življenjepis rajn. nadžupnika Jožefa Rozmana. Pisal je takrat prav marljivo drobne zgodbe za „Vrtec“ in podlistke za „Slovenca“. Za zlato mašo frančiškana čast. o. Celestina Fošnerja je napisal v „Slovenca“ daljši podlistek, ki je pozneje izišel v posebni knjižici pod naslovom: „Mladega Gašperja življenje in trpljenje.“ Ljubljana 1884. Mnogo je pisal za „Slov. Gospodarja“, posebno za njegovo „Cerkveno prilogo“ pod znamko I. S—a., ali pa pod pisateljskim imenom: I. S. Gombárov. Ker je njegovemu dedu bilo ime Marka, je to ime rad prideval svojim junakom.

Poslovenil je Knechtove „Zgodbe sv. pisma“, ki so potem že štirikrat izišle pri Herderju v

Freiburgu. Mnogo se je trudil tudi pri „Slov. Prijatelju“, za katerega je uredil več Rozmanovih pridig, 65 govorov pa je priredil za natis iz zapuščine svojega pokojnega prednika, g. Franca Cvetka, nekdanjega župnika ljutomerskega. L. 1879. v „Sl. Pr.“ priobčene pridige so večinoma Cvetkove, a l. 1881. skoraj same Rozmanove. Kar jih je pokojnemu monsignoru Andreju Einspielerju preostalo, te je priobčil „Duhovni Pastir“ v Ljubljani. Pisal je tudi v nekdanji „Kres“, v knjige „Družbe sv. Mohorja“ in v „Drobtinice“. V poslednjih najdemo življenjepis pokojnega prelata Franca Kosarja, stolnega dekana mariborskega; „Družba sv. Mohorja“ je pa priobčila iz njegovega peresa med drugim življenjepis pokojnega stolnega prošta lavantinskega, g. Franca Sorčiča, in življenjepis nadžupnika laškega, slovenskega mecena An-

Ivan Skuhala.

tona Žuža. Skuhala je spisal tudi dva molitvenika za bogoljubno mladino ter ocenil mnogo slovenskih in nemških knjig.

S to knjižico je postavil g. kanonik Voh svojemu prijatelju lep spominek.

Zaščitnikoma Levčevega pravopisa v novič v prevdarek. Spisal prof. V. Bežek. Ponatisk iz „Popotnika“ oziroma iz „Ljubljanskega Zvona“. V Celju 1902. Tisk D. Hribarja. — G. Bežek se bori proti jezikoslovnim načelom naših jezikoslovcev o. Škrabca, dr. Štreklja in ravnatelja Levca. Nazori, katere razlaga in priporoča v tej knjižici, bi se dali izraziti kratko tako-le:

Pravopis so nam ustvarili naši časnikarji od onega časa sem, ko se je jel probujati slovenski narod. Ti so ustvarili naš književni